

Cultura i Espectacles

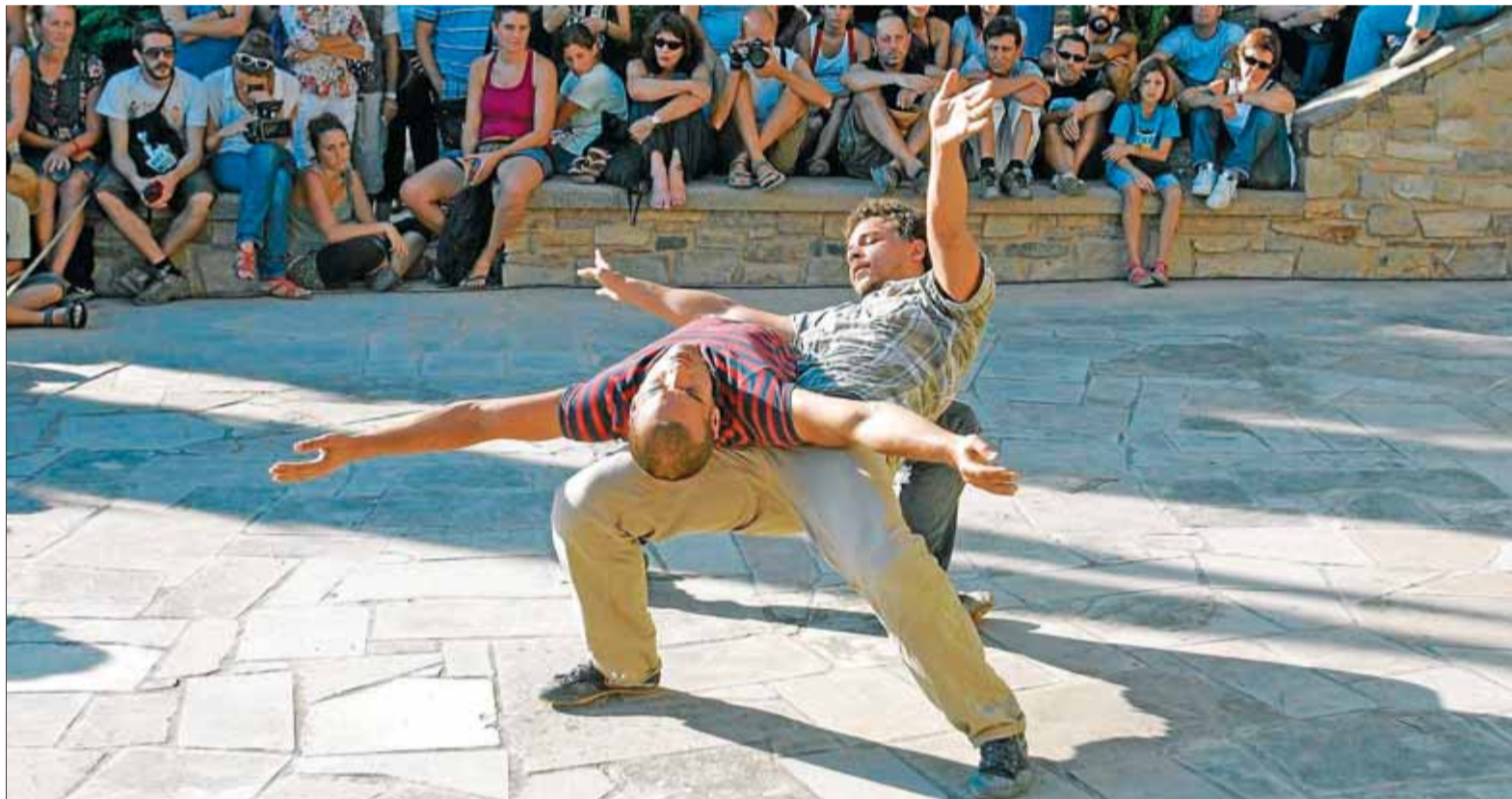
La direcció de Jordi Duran apunta cap a un nou tipus de cartell en què tenen cabuda artistes plàstics alhora que manté propostes no convencional i la sala

Tàrrega de transició

Jordi Bordes
TÀRREGA

La veu gravada d'abans de cada espectacle demana que s'apaguin els telèfons mòbils. Un fet prou habitual en qualsevol sala del món. Tàrrega, però, també adverteix que, si hi ha algun incident, s'ha de respectar l'autoritat del regidor de l'espai. Aquest avís anuncia que Fira Tàrrega segueix sent una iniciativa en què les propostes no convencionals juguen amb el risc físic dels artistes i, depèn com es miri, dels espectadors. Dissabte al migdia, per exemple, avisaven que el muntatge de dansa *Hasta dónde* es quedaria en un tast: els 20 minuts es van reduir a 10. El sol impedia que els ballarins fessin evolucions pel linòleum que treia fum quan el fregaven amb aigua. El nou director artístic Jordi Duran manté, doncs, l'etiqueta de propostes no convencionals però dóna cabuda també a treballs d'investigació d'artistes plàstics que experimenten a escena en directe.

Tàrrega no es pot aturar. I el sol de justícia d'aquest cap de setmana no pot obligar a ajornar res. Hi ha massa possibles contractacions pendents. També *El pianista d'aigua* d'Efímer va sonar divendres al migdia en plena esplanada de l'ermita de Sant Eloi. El públic es refugiava entre les ombres. Al capvespre, en canvi, era agradable seure en un punt calent del ciment. El joc de llums i d'aigua que es propulsa amb les notes del piano recorda la font de Montjuïc. Jordi Duran ha reforçat l'ermita de Sant Eloi. La proposta

Una de les coreografies de la proposta catalanobritànica 'Gravity', al parc de Sant Eloi, divendres a la tarda ■ JUANMA RAMOS

múltiple de *Gravity* ha aprofitat un bon grapat d'espectadors pels camins semiombrívols del bosc. Les propostes, aquest cop, alternaven peces angleses amb d'altres de catalanes. L'oferta, de fet, ja es va estrenar a l'estiu en un festival a Londres.

La sorpresa salta en qualsevol racó inesperat. L'empresa d'espectacle 23 Arts, per exemple, va pescar un treball de tres equilibristes (*Chabatz d'Entrar*) que amb tres llistons i una escala van fer meravelles, al costat de l'estació.

Duran creu en la conjunció artista plàstic-espectacle. Són propostes que, avui per avui, és inimaginable que puguin atrapar grans masses, que es puguin plantejar en gran format. Però hi ha proves que

el camí té recorregut. Com el treball *Self-Portrait* d'una companyia coreana. L'artista escriu sobre paper que projecta en una pantalla; pinta sobre pantalla; s'esquitxa de pintu-

El balanç artístic és notable: es percep una renovació que encara no és gaire visible

ra; treballa amb el negatiu, un cop esborronada la peça anterior. Tot per evocar un amor trencat. També és eminentment visual la proposta d'El último

comboio, que furga entre les rampines de juguines de mitjans de segle i els materials visuals dels vuitanta. No ha quallat el treball d'Anna Estarriola, artista plàstica catalana instal·lada a Finlàndia, que ha produït el seu primer títol a escena.

A Talladell, plaça amb espectacle infal·libre, Planeta 15 ofería un espectacle, *La bola d'or*, que beu de Teatre de los Sentidos. Es persegueix la voluntat d'accedir a un desig. El grup va patir un excés d'espectadors per a aquest format intimista. Un altre treball d'investigació internacional ha estat *El guia*. Al Museu Comarcal, el públic segueix el viatge d'una petita caixa de cartó mentre s'informa d'una història amb un qüestionable discurs, vol-

La xifra

8,1

nota que posen els programadors a la fira. L'any passat, el 60% de les empreses estrangeres van comprar.

gudament personal. Un treball que no supera l'adjectiu d'interessant.

La dansa busca noves formes. Senza Tempo procura racionalitzar una dansa presentant-la en format conferència (*Anatomía de un sueño*). És un joc perquè, de seguida, superarà els límits imposats. Però la peça no arriba a convèncer, tot i l'esforç i la intensitat de projeccions i música a escena.

Els xilens de Teatro Ni-

ño Proletario converteixen el taulell del bar de l'Ateneu en un bar d'un poble costaner pobre de Xile. Els personatges perduts esperen l'arribada d'un vaixell; com qui espera Godot. La diferència és que, finalment, sí que hi fa port. I és que l'arribada de companyies coreanes i iberoamericanes a més de l'organització de jornades per a programadors de països de l'antiga Europa de l'Est ha fet que la fira incrementi el seu pes internacional. És el seu gran referent; ahir, al balanç de la fira es van donar xifres de satisfacció: sis de cada deu empreses internacionals que venen a la fira compren (de mitjana, sis funcions cadascuna d'aquestes empreses estrangeres). La transició s'insinua d'èxit. ■